

Розділ перший

Светр на мені був новий, вирви-око-червоний, страшнючий. На дворі стояло дванадцять травня, проте температура була десь на п'ять градусів вища за нуль. Протрусившись чотири дні у сорочках, я вирішила купити бодай щось на розпродажу — копірситися у складених в коробки теплих речах не хотілося. Чиказька весна як вона є.

Сиджу в своїй офісній комірці, вдивляючись в скран комп'ютера. Писала сьогодні про зло в його наймаявішій формі. У Саут-Сайді чотирьох дітей віком від двох до шістьох років знайшли замкненими у кімнаті в товаристві пари сандвічів з тунцем й половини пляшки молока. Три дні вони отак копірсалися, мов курчата, в залишках їжі та власному лайні на ковроліні. Матуся пішла покурити і просто забула про них. Жодних ознак жорстокості: ані сигаретних опіків, ані поламаних кісток. Забудькуватість, та й годі. Я бачила ту матусю після арешту: Теммі Девіс, двадцять два роки, товста білявка з круглими, мов денця склянок, плямами рожевих рум'ян на щоках. Я легко могла уявити, як вона сідає на диван, підносить до губ металевий мундштук, затягується — і все пливє, де й поділися ті діти. Вона знову школярка, хлопцям до неї ще не байдуже: гарненька тринадцятилітня істота з вологими губками і коричним льодяником, який вона смоче між поцілунками.

Чийсь живіт. Запах: цигарок, кави. Мій редактор, зморений Френк Керрі, перекотився з носаків на п'яти, риплячи шкіряними черевиками. Слина між зубами темна від тютюну.

— Як справи зі статтею, малá?

З мого столу стирчить гвіздок, і він причавив його пожовклим великим пальцем.

— Закінчую.

Тексту дюйми на три, а треба десять*.

— Добре. Добивай її та зайди до мого кабінету.

— Я просто зараз можу зайти.

— Добий її, відправ і тоді приходь.

— Гаразд. Буду за десять хвилин.

От як його тепер працювати без мого гвіздочка?

Він рушив геть з моєї комірки — кінець краватки теліпався в районі паху.

— Прейкер?

— Так, Керрі?

— Ти тільки добий її, чуєш?

Френк Керрі вважає, що мені потрібна тверда рука. Може, просто тому, що я жінка. А може, через те, що тверда рука мені таки потрібна.

Кабінет Керрі на третьому поверсі. Впевнена, Керрі біситься щоразу, як визирає з вікна і бачить за ним стовбур дерева. Хороші редактори стовбурів не бачать — під їхніми вікнами крони дерев, та й ті не розгледяш із двадцятого чи тридцятого поверху. Але офіс «Дейлі пост», четвертого найбільшого видання в Чикаго, розташований у передмісті та ще має куди рости. Наразі нам досить своїх трьох поверхів в оточенні крамниць, що торгують килимами й лампами. Цей район організовано забудували у 1961-1964 роках, причому забудовник назвав його на честь доньки, яка за місяць до зачі проєкту впала з коня і серйозно постраждала. «Аврора Спрингз», — сказав він, фотографуючись під новеньким знаком з назвою.

* Шпальти газетного тексту традиційно міряють дюймами у висоту; ширина шпальти, як правило, стандартна. — Тут і далі прим. пер.

Потім вся родина поїхала геть. Панна Спрингз, нині особа десь п'ятдесятьох років, здоровісінька — хіба що руки іноді крутить, живе собі у Флориді та що кілька років приїздить сфотографуватися під знаком зі своїм іменем, як її татусь колись.

Про її останній приїзд я навіть писала. Керрі від того аж казився, бо взагалі ненавидить побутописні статті. Читаючи текст, він насмоктався лікеру «Чемборд», і всенький кабінет потім пахтів малиною. Керрі пиячить тихо, але багато. Проте на стовбури дерев йому доводиться дивитися не через п'ятику. Просто не щастить людині.

Зайшовши до його кабінету, я зачинила по собі двері. Цей кабінет геть не те, що я уявляла, коли думала про кабінет мого майбутнього редактора. Я мріяла про панельні стіни темного дубу та прозорі двері з написом «Головний редактор», крізь які буде видно, як ми до хрипоти сперечаємося про свободу слова. Але кабінет Керрі у своїй ніякості більше схожий на лікарський — хоч провадь дебати про публіцистику, хоч бери мазок, відмінності не буде.

— Розкажи мені про Вінд-Геп,— Керрі притис кулькову ручку до притрушеного щетиною підборіддя, і я уявила, як на шкірі між тієї стерні лишається синій слід.

— Самісінький південь Міссурі, на кордоні з Теннессі й Арканзасом,— відповіла я, квапливо виловлюючи з пам'яті відповідні факти. Керрі полюбляв дресирувати репортерів на предмет знання будь-якої більш-менш важливої, на його думку, теми — від статистики по вбивствах у Чикаго минулого року до народжуваності в окрузі Кук, а тут його щось потягло поговорити про моє рідне містечко — хоча я б ліпше не говорила.

— Засноване в роки Громадянської війни,— провадила я.— Стоїть на березі Міссісіпі, тому колись було річковим портом. Тепер головний промисел — забій свиней. Дві тисячі мешканців. Південні аристократи й біле бидло.

— І з котрих ти сама будеш?

— Бидло з аристократичної родини,— всміхнулася я. Він насупився.

— Що там в біса ото робиться?

Я примовкла, пригадуючи розмаїті лиха, що могли спіткати рідний Вінд-Геп. Це нещасливе місто: то автобусна аварія, то торнадо, як не силосна вежа вибухне, то маля в колодязі втопиться. Крім того, я трохи образилася. Я собі сподівалася — щоразу сподіваюся, коли Керрі мене викликає,— що він скаже щось приємне про мою останню статтю, запропонує підвищення, бодай, хай вже йому грець, напише, що на один відсоток підвищує зарплатню. Говорити про Вінд-Геп я не була готова.

— Твоя матуся там і досі проживає, так, Прейкер?

— Мати й вітчим.

А ще моя зведенючка, яка народилася, коли я вже поїхала до університету, настільки для мене нереальна, що я ледь пам'ятаю її ім'я... Амма.

І ще Маріан, давно померла Маріан.

— Чорт забирай, ти з ними спілкуєшся, чи як?

Востаннє говорили на Різдво: прохолодний дзвінок ввічливості після трьох склянок бурбону, і я ще думала, що мати внюхає алкоголь по телефону.

— Останнім часом ні.

— Бога в душу, Прейкер, читай хоч інколи новини. Там наче вбивство трапилось минулого серпня, якесь дівча задушили, га?

Я кивнула, вдаючи, ніби знаю, про що мова. З усього Вінд-Гєпа я так-сяк спілкувалася лише з матір'ю, але від неї про це не було й пари з вуст. Дивина.

— Тепер знов дитина зникла. Гадаю, то серійний маніяк. Їдь туди і склапай мені статтю. І швиденько, щоб завтра вранці була вже там.